

omkring i Menighederne af principielle Grunde vilde kræve at faa netop en kvindelig Præst.

Modstanden imod, at Kvinder kan blive Præster, bundet saaledes ikke længer i kristelige Grundsætninger, i dette, at man mener, at Bibelens klare Ord siger, at Kvinder ikke maa være Præster. Det er et Retfærdighedskrav, der rejser fra Kvindernes Side, naar de paa dette Omraade vil have Lov til ligesom Mændene at udnytte deres Evner og Interesser, og det vilde efter min Mening være en Vinding for Kirken, om det kunde ske. Thi en Kirkens Tjeners Opgave er jo ikke alene den at prædike Evangeliet, hvad jeg vil mene, Kvinder kan gøre fuldt saa godt som Mænd, det er ikke en Kirkens Tjeners eneste Opgave at forrette præstelige Embedsgerninger, men det er i høj Grad hans Arbejde at gaa ud omkring i Menigheden og øve Barmhjertighed, at give Trøst til dem, som trænger til det. Og her vil jeg mene, at Kvinderne, som jo i Almindelighed faar Skyld for at have det varme Hjerte, rent naturligt har et Fortrin fremfor Mændene. Ikke at jeg mener, at Mændene ikke kan gøre det, men jeg mener, at Kvindens naturlige varme Hjerte vil gøre hende i høj Grad egnet til at gaa ud i Hjemmene og være Trøster der, hvor Sorg er til Huse. Det er altsaa ikke alene set fra et Kvindestandpunkt, jeg anbefaler Tinget at stemme for Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 1, 11, 16 og 20, men det er lige saa meget i Kirkens Interesse, jeg anbefaler det.

Kirkeministeren (Bruun-Rasmussen): Jeg takker Udvalget for den indgaaende Behandling, det har givet Lovforslaget. Jeg takker særlig Udvalgets Flertal for den Forstaaelse af den Grundtanke, jeg har lagt ind i Lovforslaget, det har udvist. Jeg vedgaar straks det, som ogsaa den ærede socialdemokratiske Ordfører (Dahl) forstod laa i Forelæggelsestalen, at jeg mener, at det her drejer sig om en Undtagelseslov, der ikke skal anvise en almen farbar Vej for andre end teologiske Kandidater til Præsteembeder. Der er efter mit Skøn ikke nogen principiel Forskel mellem de sikrende Bestemmelser, som Udvalget har foreslaaet i Ændringsforslagene, og det, jeg foreslog. Derfor er det mig ikke vanskeligt at tiltræde de af Flertallet foreslaaede Ændringer. Jeg har for mit Vedkommende ikke bestemt ønsket at fastholde Biskoppens Indflydelse; han skulde for mig kun være Udtryk for den almindelige kirkelige Bedømmelse af, om de Mennesker, som vil ind i Præsteger-

ningen, har de særlige Kvalifikationer. Hvis man er ængstelig for dette, har jeg ikke det mindste mod den Form, Udvalgets Flertal har foreslaaet, at der for dem, der kaldes efter § 1, og dem, der kaldes efter den nye Paragraf, Akademikerne, kræves en enstemmig Indstilling. Jeg indser meget vel, at det ogsaa er en Bestemmelse, der sikrer, at de Mennesker, der kommer ind uden at være teologiske Kandidater, kun kommer ind, naar de er af mere fremtrædende Art. Jeg forstaaer, at den ærede socialdemokratiske Ordfører, som ønsker, at Loven paa en helt anden Maade skal lukke op for Lægefolds Adgang, maa være utilfreds med dette; han er utilfreds med Bestemmelsen om Enstemmighed, og han ønsker, at Bestemmelsen om 35 Aars Alderen skal bortfalde, han ønsker Adgang for Lærere og Lærerinder, han ønsker i det hele en ganske anderledes aaben Vej end den, jeg mener, det er ret at befare. Jeg er enig med Flertallet og kan ikke paa nogen Maade tilraade, at man stemmer for Mindretallets Ændringsforslag.

Jeg tror ikke, der opnaas meget ved at forlænge Diskussionen — de principielle Synspunkter brødes ved første Behandling her i Tinget —, men jeg kunde dog have Lyst til at gøre opmærksom paa et Par Hovedting i denne Sag. For det første det Spørgsmaal, som den ærede sidste Taler berørte, nemlig Kvinders Adgang til Præsteembeder, hvor det ærede Medlem fik Tilslutning fra den radikale og den socialdemokratiske Ordfører. Jeg kan helt og fuldt tiltræde de smukke Ord, det ærede Medlem udtalte om Kvinders Evne til at gaa ud og hjælpe og trøste. Jeg tror ogsaa, jeg kunde tiltræde, at Kvinder maaske har en ganske særlig Evne paa det Punkt, men jeg ser virkelig ikke, at der deraf følger nogen Grund til, at Kvinderne skal overtage Præsteembeder. Hele denne Tankegang hviler paa den Misforstaaelse, synes jeg, at Præsterne er de eneste, der skal virke i Menighederne Tjeneste. I Virkeligheden er den protestantiske Tankegang, som alle ærede Medlemmer ved, denne, at Menigheden som saadan er virkende og kun i sit Arbejde har en Leder, som fortrinsvis har den Gerning betroet. Jeg vil meget anbefale saadanne Kvinder, som det ærede Medlem omtalte for os, at benytte de Evner, de sidder inde med, de Evner, som de vil give i Kristendommens Tjeneste, at gaa ud og gøre det Arbejde i Menighederne. Og jeg behøver ikke at opfordre dem dertil, for de gør det i høj Grad, og Menigheden takker dem derfor. Men jeg ser slet ikke, at det af den Grund er nødvendigt, at de skal overtage det egentlige Præsteembede, og naar